

Opnar dyr

Myndlist ★★★★★

Erkítýpur

Ingibjörg Jónsdóttir

Það verður þeim að list sem hann leikur

Hildigunnur Birgisdóttir

Listasafn ASÍ. Sýnt til 6. febrúar.

Ingibjörg Jónsdóttir hefur vakið töluverða athygli síðustu ár með persónulegum og fágudum textílvörkum. Andstætt hefðbundnum vefnaði eru verk hennar þrívíð og þegar nánar er að gáð eiginlega í fjórum víddum, en hugmynd um tímann er nær áþreifanlegur hluti verka hennar. Ingibjörg tekur þátt í uppbroti textílféðarinnar sem færðist mjög í aukana á síðari hluta síðustu aldar.

Í Arinstofu má sjá verk eftir Ingibjörgu sem eru kunnugleg frá fyrri sýningum, meðal annars veggverk þar sem óljóst glittir í upprúllaða nótnaskrift sem ofin er inn í vefnaðinn. Efnisnotkun er finleg og tilfinning fyrir einhvers konar pergamenti sterk, tilfinning fyrir strekktri og stífaðri húð sem tengist jafnt líkamanum sem handritahefðinni. Líkami, tími og skrásetning eru undirliggjandi þættir.

Á efri hæð hefur Ingibjörg komið fyrir stórra innsetningu þar sem uppistaðan er gamlar hurðir, að öllum líkindum innfluttar frá Evrópu, undir titlinum Erkítýpur. Orðið merkir almennt séð einhvers konar upprunalegt tákni fyrir persónu, hugmynd eða frumgerð sem allir þekkja. Ríkulega má kafa

í þetta hugtak og ítarlegur texti eftir þau Oddnýju Eir Ævarsdóttur og Jón Proppé fylgir sýningunni. Textinn auðgar sýninguna en þó er vel hægt að njóta innsetningar Ingibjargar án hans. Hér hefur hún tekið víraflækju og tengt allar hurðirnar með vírum, það er eins og hún hafi virkjað þær. Hurðirnar sjö verða tákni fyrir lífshlaup, fyrir siendurtekin próf lífsins þar sem dyr opnast og lokast í sífellu og eitt leiðir til annars. Þær eru hlaðnar innri spennu, augljóst er að eitt skammhlaup gæti sett allt í háloft. Þetta er mögnuð innsetning.

Í Gryfju sýnir Hildigunnur Birgisdóttir fjölda verka undir einum titli; Það verður þeim að leik sem hann leikur. Hildigunnur er ein af okkar yngri og upprennandi listakönnum og spennandi að fylgjast með þróun hennar. Myndmálið er lipurt og leikandi í anda titilsins. Sterklega er vísað til hugmyndafræði síðustu aldar með því að nota tákni úr stærðfræði innan myndmálsins, sviga, samasem- og deilingarmerki og fleira, en póstrúktúralistar síðustu aldar lögðu áherslu á að nálgast mætti myndlist eins og texta; lesa verk. Þetta er hugmynd sem orðið hefur lífseig en hættir við að vera ofnotuð, þar sem öllu mögulegu og ómögulegu er líkt við texta á misfrjóan hátt. En Hildigunnur tekur þessa hugmynd alla leið og setur sýninguna upp eins og texta sem lesist frá vinstri til hægri í rýminu. Smáhlutir skapa eigin heim innan sýningarinnar og hún sýnir næmi og hugmyndaauðgi í vinnuferli og

framsetningu. Listamenn eins og Margrét Blöndal, Anna Línadal og Guðný Rósa Ingimarsdóttir koma upp í hugann.

Sýningarnar tvær vinna vel saman í safninu og auðga hvor aðra, hjá myndlistarmönnum báðum er að finna ríkulegan og frjóan jarðveg og verk þeirra einkennast af fágun og vandaðri framsetningu. **Ragna Sigurðardóttir**

Niðurstaða: Ingibjörg og Hildigunnur eru tvímælalaust í hópi áhugaverðari myndlistarmanna hérlendis í samtímanum. Sýningar þeirra eru frjóar og auðugar af smáatriðum sem ekki er hægt annað en njóta. Innsetning Ingibjargar í Ásmundarsal á efri hæð er mögnuð upplifun.

